

— Hvad kan jeg tjene Dem med, spurgte Fuglehandleren?

— Hør, siger jeg omsider til Tjeneren. Det er jo snart Juleaften, og Klokkeren maa vel være mange. Hvormange?

— 16! sagde han.

— Saa er Toget kørt! sagde jeg. Han saa desorienteret paa mig, eftersom det var første Gang, han havde hørt, at Togtiderne rettede sig efter Toldyantallet, lige til jeg gjorde ham opmærksom paa, at det var Klokkeren, jeg mente.

— Den er 14½! sagde han.

Saa rejste jeg mig med et Glædelig Jul, tog Fugleburet og begav mig til Banen, og da jeg havde fundet en Kupa, anbragte jeg Fugleburet i mit Skød. Og nu er det, at det mærkelige hændte. Jeg har ofte læst om store Opfindere, som ved en Tilfældighed opfandt revolutionerende Ting, men jeg har aldrig troet, at det skulde hende for mig. Jeg er en indtaget og døsigt Mand, som skal have alle mine Nødvendighedsartikler opfundet af Edison, Marconi og Petersen og Poulsen.

Pludselig er der en Dame i Kuppen, en ansvaagen Person med Vampyrblik, som siger:

Jeg anbragte Fugleburet bag ved min Stol.

— Jeg synes, at der var noget, der mjavaded!

— Det mener jeg ogsaa! sagde en Herre. Her maa være en Kat!

— Ærlig talt, fortsatte jeg, her var virkelig nogen, der mjavaded! Efter saaledes at have fastslaaet en Kendsgerning enstemmigt, gav vi os til at lede i Kuppen, men vi fandt ingen Kat.

— Hør! siger Damen. Hvad er det, De har der paa Skødet?

— En Kanarieflugt! svarede jeg.

— Saa er jeg sikker paa, at det var den, som mjavaded! sagde hun.

— Deres zoologiske Begreber maa være yderst forvirrede, naar De kan mene, at en Kanarieflugt mjavader! mente jeg. Den kan højst sige Pip!

— De skulde ta' og se efter, om det virkelig er en Kanarieflugt! foreslog hun.

Det var latterligt, men jeg rev Papiret af Buret og kikkede ind. Til min Forfærdelse sad den sorte Kat fra Børnekaffen og gloede med to gule Fjer i Munden. Rundt om laa Resterne af Ka-

Frederiborgs mindelige Damer gik Fodtur med deres Katte.

nariefuglens afgnavede Ben.

Jeg sagde intet, men sad kold og tavt Resten af Turen. Da jeg stod af i Frederiborg, opsigte jeg den Bænk, hvorpaa Prof. Vilhelm Andersen sidder og grunder over sine Fæsttaler, og jeg følte, at jeg mere end nogen Sinds trængte til et Pust af hans vidtskuende Aand, hvis jeg skulde klare dette for Tante Frederikke. Denne Kat var naturligvis trænet ind i Buret under mit Kafebesøg og havde sødt Fuglen, hvorefter den ikke havde kunnet komme ud igen. Men denne Sandhed vilde utvivlsomt dræbe Tante, og Frederiborg vilde blive et Minde rigere.

Og saa var det, at Aanden kom over

mig. Jeg ved ikke, om det var Prof. Andersens eller Edisons. Det er givet, at da jeg satte Katten ned paa Jorden, strakte den Benene ud gennem Tremmerne og begyndte at spadserere med smaa, adstadige Skridt, som man gør i Frederiborg.

— Død og Plage! udbroder jeg. Og saa gik vi sammen hjem til Tante.

— Kære Tante, sagde jeg. En rigtig glædelig Jul. Jeg har en lille Gave til Dig!

— Oh, sagde hun. Hvor er den henrivende, Peter!

— Læg nu Mærke til, fortsatte jeg. at denne Kat bevæger sig indenfor et Beskyttelsesmiddel af Staaltraad, en human Foranstaltning, idet den derved ikke kan fortæres af Hundene.

En Kat, som ellers er henrivt til at tilbringe hele sit Liv indenfor Hjemmets Vægge, kan paa denne Maade medtages paa Torve, Veje og i Konditorier, uden at man behøver at frygte for dens Liv!

Tante blev henrykt, for hun er et human Væsen, og jeg paastod overfor mig selv, at Verden burde have opdaget mine Evner for længe siden. Saa havde den maaske set bedre ud. Og da vi Juleaften sad under Julegranen, spiste Katten Gaasesteg i det Bur, hvorfra den sikkert ikke vilde slippe ud mere, hvilket den ogsaa havde bedst af. Verden er ond.

Nu kan De tro det, om De vil. De kender muligvis Frederiborg af historisk Omtale, men det varede ikke mere end 14 Dage, saa var min Opfindelse kendt i hele Byen, og Isenkræmmeren solgte Bunker af Fuglebure, Hver Dag saa man Frederiborgs mindelige Damer gaa Fodture med deres Katte, som vandrede indenfor Tremmerens beskyttede Omraade. Saadan noget gør en stolt.

Properup.

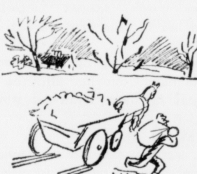

Tre Børns Juleaften 2

Svend tog Trut paa Skødet og fik hende trøstet.

Tre Børns Juleaften 3

Søren Boy fragede Folks Brændsel hjem fra Skoven.

Frie Mennesker.

Af Oscar Hedberg.

Otto Mander satte Billedet opad Væggen bag Staffellet, smed sig derefter paa en Stol, stak Hænderne i Lommen og sagde med sin brummende Stemme:

— Bankieren var ikke hjemme.

Ejner Hall gik frem og tilbage paa Gulvet, men standsede af og til foran Kammeraten med en Bemærkning eller et Spørgsmaal, paa hvilke han kun fik et kort Ja eller Nej til Svar. Det var Variationer af det samme Tema: Skaffe Penge; »det er jo Juleaften i Morgen,« »vi har hverken vaadt eller tødt o. s. v.

Efter en vild Galopade frem og tilbage gjorde Ejner Hall en brat Standning foran Otto Mander:

— Du kender Viktor Leorin?

— Nej!

— Du skal lære ham at kende. Træk i dit fineste Kluds.

— Er hos Onkel.

— Javel. Det er mit ogsaa. Men vi tager en ren Flip paa, og gaar ud til den-ne Viktor Leorin. Han er Kritiker. To

Digitere har begaaet Selvmord for hans Skyld; den ene drak sig ihjel, den anden blev Spiritist. Ham skal vi ud og rose. Og vi skal sælge dine »Frie Mennesker« til ham. Han har begaaet en Digtsamling, der hedder »Gyldne Lænker«. Det værste Bras som nogen Sinde er trykt i dette Land. Vi skal rose disse »Gyldne Lænker«. Husk at titulere ham Professor! Han er det ganske vist ikke, han bliver det aldrig, men det er hans Drøm. Vi maa skynde os, hvis han skulde faa i Sinde at rende ud i Aften. Brug du først Barbermaskinen, medens jeg.

— Vi har ingen Barbersæbe.

— Saa maa vi bruge Haandseben.

— Det har vi heller ikke.

— Saa skraber vi Skægget af alligevel.

Det var ikke nemt, men det gik. Otto Mander tog atter sit Billede under Armen, Ejner Hall stak et Par Manuskripter i Lommen:

— Hvis det slaar Fejl hos Halunken, maa jeg endnu en Gang forsøge det dobbelt umulige hos en eller anden Redaktør, sagde Hall.

Viktor Leorin var hjemme.

— Der er tændt i hans Værksted, sagde Ejner Hall, da de gik over Havegangen Fliser.

Ejner Hall og Otto Mander sank ned i bløde Lænestole; Otto Mander satte Billedet ved sin Sæl, og Kritikerens skede hele Tiden til det, som andede det ham, at det var i Forbindelse med det, Faren lured.

— Maa jeg præsentere min gode Ven den meget begavede Kunstnalar Otto Mander for Professoren, sagde Ejner Hall.

— Professor er jeg ikke.

— Men burde være det! Det er en Skandale, at De ikke er det. Altsaa: Professor Leorin, Digter og Literaturkritiker, Otto Mander, Kunstmaler.

— Na, saa De er Otto Mander. Jeg har set et Billede af Dem hos min Datters Svigerfader. De hører til de moderne.

Otto svarede paa sin sædvanlige brummende og næsten afvisende Maade:

— Ja.

Nu greb Ejner Hall ind:

— Min Ven hører ikke til de mes moderne. Men han er ogsaa interesseret i Digtning. Han har med Glæde læst Deres Digtsamling, Hr. Professor, og vil bede om at faa Lov til at bruge et af Digtenes som Motiv til et større Arbejde.

Otto Mander vred sig i den dybe Lænestol. Han havde hørt sin Kammerat klare adskillige vanskelige Situationer med dristige Løgne, men dette her..... Han naaede ikke at fuldende sine Tanker, før Kritikerens smilende spurgte ham:

— Hvilke af mine Digte er det saa, der har gjort et saa stærkt Indtryk paa Dem, Hr. Mander.

Otto Mander begyndte at svede; han følte Trang til at tørre Panden med et Lommevisklæde, og stak Haanden i Lommen efter et, men han havde selvfølgelig ikke noget.

— Jeg har ikke kunnet hente Vaske-tøjet, slap det ud af ham.

Nu stirrede Ejner Hall uddrende paa ham. Men kun et Øjeblik, saa var han klar over Vennens Tilstand, og til Kritikerens sagde han:

— Det er — ja, hvad er det nu det hedder, det sublime Digt? Jo, det er »Venus efter Badet«, min Ven mener.

Misforståelsens dystre Træk gjorde Kritikerens Ansigt uskont.

— »Venus før Badet«, sagde han med Smerte i Stemmen.

Før Badet, javel, selvfølgelig. det er jo givet, undskyld, Hr. Professor, det er altsaa det geniale Digt, min Ven ønsker at bruge som Motiv til det Værk, hvormed han vil dokumentere, hvad han, med Opbud af hele sit kunstneriske Talent, er i Stand til at vde.

Kritikerens sad ubevægelig og tænkte. Imedens stirrede Otto Mander op i Loftet og Ejner Hall studerede Kritikerens Tavshed. Omsider sagde han:

— De skal faa Lov til at bruge mit Motiv, men det er den udtrykkelige Betingelse, at De angiver mit Digt som Kilden.

Derefter rejste han sig og rakte Otto Mander Haanden.

— Er Du gal, Fige! raabte Mander. De dejlige Lopper.

— Jeg siger d'Herrer mange Tak for det interessante Besøg. Jeg er desværre meget optaget. Jeg er ved at slutte en større Analyse af »Den sociale Løgn i det moderne Aandsliv«. Jeg maa have den færdig inden vi i næste Uge begynder Forberedelserne til vor Datters Giftermaal. Jeg haaber en anden Gang at faa Fornøjelsen af d'Herrers Besøg. Glem ikke at angive Kilden til Deres ny Billede!

Med det Forsæt, at »nu skal han overrumple«, sagde Ejner Hall med næsten vulkansk Kraft og Hurtighed:

— Min Ven ønsker desuden at tilbyde Professoren et af sine bedste Billeder. Det hedder »Frie Mennesker«. Pak det ud, Otto!

— Maa vi stille det her paa Rygebordet opad Væggen?.....

Kritikerens nikkede uvilligt, Otto Mander trak Lærredet ud af Aviserne og stillede det op. Kritikerens rykkede tilbage af Forfærdelse.

— Hvad er det?

— Det er »Frie Mennesker«, svarede Otto Mander.

— Men disse to Mennesker foran Vindu-et? spurgte Kritikerens. Hvorfor staar de der? Og hvorfor ser de saa sølle ud?

— De er sultne.

— Er de sultne?

— Ja, det kan De tro, de er!

Stilhed.... Ejner Hall indsaa at Slaget var tabt. Afskeden blev næsten stum.

Nogle Minutter senere gik de to Vener paa Gaden. Ejner Hall sendte sine Forbandelser ud i den fugtige Aftenluft.

— Løgnen er aldrig saa ussel, som

— Det er »Frie Mennesker«, svarede Otto Mander.